

2. Honden

Dokter, ik denk dat ik op mijn hond heb geschoten

Het was een normale ochtend in de dierenkliniek, totdat een jonge man binnenkwam met een ongebruikelijke vraag: of we huisbezoeken deden en of dat op korte termijn kon. Hij zag er nogal veront-rust uit, met grote, rode wallen onder zijn ogen. Hij vertelde ons dat hij de nacht had doorgebracht met het opzetten van een barri-cade in zijn tuin om ratten te bestrijden die zijn garage teisterden. Gewapend met een luchtbuks en een zaklamp was hij bezig geweest de ratten te verjagen. Maar na een van zijn schoten hoorde hij een hartverscheurend gejang. In paniek dacht hij dat hij mogelijk zijn eigen hond had geraakt. De hond was daarna verdwenen en onvindbaar, waardoor hij bij het openen van de praktijk direct naar bin-nen was gerend.

Een huisbezoek leek in dit geval zinloos, vooral omdat de hond niet in de tuin aanwezig was. De jongeman begreep dit, maar hij was duidelijk in paniek. We spraken af dat zodra hij zijn hond had gevonden, hij hem naar de kliniek zou brengen. Vragen over de toe-stand van het dier konden we op dat moment niet stellen. We moes-ten afwachten.

Later die middag werden de klapdeuren met een dreun openge-duwd. Mijn hart maakte een sprongetje want ik was net even aan het ontspannen met een kop koffie en mijn telefoon. Het was de jongeman van eerder die ochtend en hij had zijn hond bij zich. De hond keek me kwispelend aan, wat al een goed teken was, hoewel er een spoor van bloed van de drempel naar de balie liep. Snel bracht hij zijn hond naar de spreekkamer en zette hem op de tafel.

Bij nader onderzoek bleek de hond onder de krassen te zitten, waarschijnlijk door een vlucht door de doornstruiken. Er kwam

een straaltje bloed uit een klein gaatje op zijn rug. Beide longen functioneerden goed en de hond leek verder in orde. We konden geen kogel voelen onder de huid, dus besloten we een röntgenfoto te maken om de pellet op te sporen. Na meerdere opnamen was er nog steeds geen spoor van de loden pellet te vinden.

“Het zal dan wel een schampschot zijn geweest,” concludeerde de eigenaar. Met een sonde onderzochten we het gaatje verder, maar vonden geen aanwijzingen dat de kogel aan de andere kant van de hond eruit was gekomen. De hond werd behandeld voor zijn verwondingen en vertrok samen met zijn baasje.

De baas zag er slechter uit dan de hond, die kwispelend de praktijk verliet. De kogel is nooit gevonden en het bleef een mysterie hoe het allemaal precies was gegaan. Maar gelukkig was de hond niet ernstig gewond geraakt en konden zij samen opgelucht naar huis.